Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς κειμήλιον εἰς τὴν χώραν ὑμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἔτησία	δρ. 16.—	Ἔτησία . .	δρ. 25.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἔτησία, δολλάρια 4

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἀπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος | Ἐν Ἀθήναις, 6 Νοεμβρίου 1921 | Ἔτος 43ον. - Ἀριθ. 49

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ' (Συνέχεια)

Ἔπειτα ἄρχισε ἡ παρέλαση.

Ὅταν ἡ Λίζα Καρδινιὰκ εἶδε τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν παιδιῶν της, ποὺ ὄρθια στὴν ἐξέδρα, ξαναμμένα, δὲν ἔπαυαν νὰ χειροκροτοῦν καὶ νὰ ζητωκραυγάζουν, θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ ἀντρός της:

«Δυὸ στρατιῶτες γιὰ τὸν Αὐτοκράτορα!»

Κι' ἦταν ἀπὸ τώρα. Γιατὶ τὰ βλαστάρια τῆς στρατιωτικῆς ἐκείνης οἰκογενείας εἶχαν τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ εἶναι τὸ πρῶτο, τὸ κυριώτερο.

Ἀφοῦ τελείωσε κι' ἡ παρέλαση, ἕνας ὑπασπιστὴς μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, ἐπλησίασε τὴν κυρία Καρδινιὰκ καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ στὸ παλάτι ὅπου τὴν περίμενε ὁ Αὐτοκράτωρ.

Τί θὰ μάθαινε ἀρά γε ἀπὸ τὸ στόμα του ἡ Λίζα; Καλὸ ἢ κακό;

Μὲ κόπο κατανικῶντας τὴ συγκίνησή της, ἔφθασε στὸ Κεραμεικό, μπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ Θρόνου, εἶδε σὰν ὄνειρο πλῆθος κυρίες διαμαντοστολισμένες, κι' ἄξαφνα βρέθηκε μπροστὰ σ' Ἐκεῖνον.

Ὄρθιος στὴ μέση τῆς σάλας, ὁ Ναπολεών, μὲ τὴ μεγάλη ταινία τοῦ Λεγεῶνος, ἄμα εἶδε τὴ γυναῖκα τόσο ταραγμένη, τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη:

—Ἡσυχάστε, κυρία. Σᾶς ἐκάλεσα γιατὶ μιὰ ἀμυδρὴ ἐλπίδα ἄρχισε νὰ ὑποψώσχη. Ἀγαποῦσα πολὺ τὸν ἄντρα σας κι' ὅταν ἔμαθα πὼς ἐξαφανίστηκε, λυπήθηκα βαθειά. Ἀλλὰ ἕνα γράμμα ποὺ βρέθηκε στὰ χέρια ἑνὸς Ρώσσου χωρικοῦ, στὸ Καϊνιξμπεργ, καὶ ποὺ μοῦ τὸ ἔστειλε χθὲς ὁ στρατάρχης Νεσβοῦ, λέει πὼς ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰκ εἶναι αἰχμάλωτος κι' ἔρχεται. Ἰδοὺ αὐτὸ τὸ γράμμα. Θέλω νὰ μοῦ πῆτε ἂν ἀναγνωρίζετε τὸ γράψιμο τοῦ ἀντρός σας.

—Ὤ, ναί! εἶναι δικό του, Μεγαλειότατε! εἶπε ἡ Λίζα, μόλις ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ζαρωμένο καὶ λεκιασμένο ἐκεῖνο χαρτὶ ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ Αὐτοκράτωρ.

Κι' ἀπὸ τὴ χαρά της ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

—Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, κυρία, ἐξακολούθησε ὁ Ναπολεών, ποὺ δὲν ἐχάθη ἕνας ἄνθρωπος σὰν τὸν Καρδινιάκ. Αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ τὸ διαβάσετε ὕστερα μὲ τὴν ἡσυχία σας, γιατὶ ἐγὼ θὰ σᾶς κρατήσω ἀκόμα λίγες στιγμές.

Καὶ δείχνοντας τὸν Ἐρρίκο καὶ τὸ Γιαννάκη:

—Τὰ παιδιά σας, κυρία; ρώτησε μὲ χαμόγελο.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

—Δίδυμα, γεννημένα τὴν ἡμέρα τῆς μάχης τοῦ Φρήδλανδ;... Ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰκ μοῦ μίλησε γι' αὐτὰ στὴ Μόσκοβα καὶ τοῦ εἶχα πῆ τότε νὰ μοῦ τὰ φέρῃ νὰ τὰ παρουσιάσω στὸ Βασιλέα τῆς Ρώμης. Ἰδοὺ ἡ εὐκαιρία. Λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ τὰ ὁδηγήσετε στὴν Αὐτοκρατόρισσα.

Καὶ σκύβοντας, ὁ Ναπολεών χάϊδεψε στὸ μάγουλο τὸν Ἐρρίκο, ποὺ μὲ τὸ κεφάλι φηλά, τὸν κοίταζε κατάμματα.

Ἡ Αὐτοκρατόρισσα καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ πολὺ φηλὴ ράχη, ποὺ εἶχε ἀπὸ πάνω ἕνα χρυσὸ ἀετὸ μὲ ἁπλωμένες φτεροῦγες. Δὲν ἦταν ὥμορφη· ἀλλὰ ἕνα γλυκὸ χαμόγελο τὴν ἔκανε θελκτική. Στὰ πόδια της, ἕνα παιδάκι μὲ χρυσὲς μποῦκλες καὶ γαλανὰ

«Φοβερίζοντας μὲ τὸ πιστόλι τὸν Ἑβραῖο...» (Σ. 386, στ. γ')

μάτια καθέταν σ' ἕνα σκαμνάκι ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο. Ἡ Λιζέττα ὁποκλίθηκε μπροστὰ στὸ χαριτωμένο αὐτὸ σόμπλεγμα κι' ὁ Ναπολέων, μὲ λίγα λόγια, παρουσίασε στὴ Μαρία-Λουΐζα τὴ στρατιωτικὴ οἰκογένεια.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Ἐρρίκος, μὲ τὴ ζωηρότητα καὶ τὴν ἀφοβία ποὺ τὸν ἐχαρακτήριζαν, ἄφησε τὸ χέρι τῆς μητέρας του, ἐπλησίασε τὸν μικρὸ διάδοχο καὶ τοῦ εἶπε :

—Θέλεις νὰ παίξῃς μαζί μου ;

—Ἐρρίκε, φώναξε τρομαγμένη ἡ Λίζα.

Ἀλλὰ ἡ Αὐτοκρατόρισσα ἄρχισε νὰ γελᾷ κι' ὁ Ἐρρίκος,ξεθαρρεμένος, ἔδωσ' ἕνα σκαστὸ φιλὶ στὸ μαγουλάκι τοῦ Βασιλέως τῆς Ρωμης.

Ὁ Γιαννάκης, πιὸ συνεσταλμένος, κοίταζε χωρὶς νὰ λέῃ λέξη.

—Μπράβο ! εἶπε ὁ Ναπολέων γελῶντας κι' αὐτός. Ὁ μικρός, βλέπω, δὲν ξέρει περιστροφές. Πάει ἴσια στὸ σκοπό του. Μοῦ θυμίζει τὸν πατέρα του στὴν Ἰένα. Τὰ συγχαρητήριά μου, κυρία! Τὰ παιδάκια σας εἶναι χαριτωμένα."

Μόλις βρέθηκε στὸ δρόμο, ἡ Λίζα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της τὸ πολύτιμο χαρτί.

Ἦταν πραγματικῶς γράμμα τοῦ ἀντρός της, μὲ χρονολογία 1 Ἰανουαρίου 1813. Κι' ἐξιστοροῦσε καταλεπτῶς ὅλα του τὰ συμβάντα.

Τὸν ἀφήσαμε μὲ πυρετὸ στὴν ἴσβα τοῦ Φεδὼρ Μοϊλώφ. Εἶχε πάθει περιπνευμονία, γιατὶ κρύωσε τότε ποὺ τὸν ἄφησαν οἱ Κοζάκοι στὰ χιόνια γυμνό.

Ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ Βασίλωφ ἦταν καὶ λιγάκι γιατρός. Σ' αὐτὸν κατέφυγε ὁ Μοϊλώφ, ποὺ μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ ἤθελε νὰ προδοθῇ τὸ ἄσυλο τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ... Κι' ὁ παπᾶς πήγαινε καθεμέρα στὴν ἴσβα, ὡσότου ὁ ἄρρωστος ἔγεινε καλά.

Τότε ἔγραψε τὸ γράμμα, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ δυόμισυ μῆνες ἔφθασε στὰ χέρια τῆς Λίζας.

«Εἶμαι μετεμφιεσμένος σὲ Γερμανὸ ἔμπορο,—ἔλεγε στὸ τέλος,—ἔχω λίγα χρήματα ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ καλὸς Μοϊλώφ, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ φθάσω στὸ Μαγδεμβοῦργο, ὅπου ἔμαθα πὼς βρίσκεται ὁ Γαλλικὸς στρατός.

«Θάρρος, ἀγαπητή μου Λίζα ! Θὰ ξανανταμωθοῦμε!...»

Ἠσύχασε ἀρά γε ἡ Λίζα, ἀφοῦ διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα ;

Ὄχι βέβαια στὴν ἐντέλεια. Θὰ κατόρθωνε ὁ Γιάννης της τὸ σκοπό του ; Κι' ἂν τὸν ἔπιαναν οἱ Ρῶσσοι ; Κι' ἂν τὸν ἐσκότωναν ;

Ὁ Ναπολέων εἶχε δίκηο. Δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀμυδρὴ ἐλπίδα ποὺ ἄρχισε νὰ ὑποφώσκῃ.

Ὡστόσο ὁ φίλος μας, ἀπὸ ἀσύχναστους δρόμους, μὲ χίλιες προφυλάξεις, κατάφερε νὰ φθάσῃ στὰ γερμανορωσσικὰ σύνορα.

Στὰ χάνια, στὰ χωρικόσπιτα ὅπου τὸν φιλοξενοῦσαν, ἔλεγε πὼς οἱ Γάλλοι τοῦ πῆραν χρήματα καὶ πράγματα καὶ τώρα γύριζε στὴν πατρίδα του, στὸ Μπρόμπεργ.

«Τὸ δυσκολώτερο ἔγεινε, συλλογιζόταν καθὼς ἔμπαινε ς ἕνα προάστειο αὐτῆς τῆς πόλεως. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες θὰ εἶμαι ἐλεύθερος !»

Ἀλλὰ δὲν εἶχε τύχη.

Στὴν ταβέρνα ποὺ μπῆκε νὰ φάῃ, βρῆκε ἕνα σωρὸ στρατιῶτες καὶ πολίτες, ποὺ ἔβριζαν μὲ λύσσα τοὺς Γάλλους καὶ τὸν Αὐτοκράτορα.

Ὁ Γιάννης κάθησε σὲ μιὰν ἄκρη, ὅσο μακρύτερα μποροῦσε ἀπὸ τὸ φῶς.

Ἄξαφνα ἀνατρίχιασε. Ἕνας ἀπὸ τοὺς Πρώσσους ἐκείνους στρατιῶτες γύρισε μιὰ στιγμὴ κι' ὁ Γιάννης τὸν ἐγνώρισε· ἦταν ὁ πομερανὸς λοχίας ποὺ τὸν εἶχεν αἰχμαλωτίσει τὴν παραμονὴ τῆς Ἰένας, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἔστειλε στὸ Λαντγκραφεμπέργ.

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος, φαίνεται, τὸν ἐγνώρισε. Ἄφησε τὸ ποτήρι ποὺ κρατοῦσε καὶ συνοφρυωμένος, κοίταζε τὸν «Γερμανὸ ἔμπορο»...

—Αὐτὸς εἶναι! φώναξε ἄξαφνα. Ὁ ὁπολοχαγὸς τῶν Γρεναδιέρων τῆς Ἰένας!..

Ἔ, σό ! στὸν τόπο.

Κάθε ἀντίσταση θέταν μάταιη ! Ὁ λοχίας κι' οἱ σύντροφοί του τοῦ ρίχτηκαν,τὸν σήκωσαν, τὸν πῆγαν στὸ Φρουραρχεῖο. Κι' ἀπὸ κεῖ τὸν ἔκλεισαν αἰχμάλωτο στὸ φρούριο, σὲ μιὰ φυλακή, ποὺ ὁ λοχίας ποὺ τὸν ἔπιασε, ἦταν ἴσα-ἴσα ἕνας ἀπὸ τοὺς φρουρούς της.

Ἀπερίγραπτα τὰ μαρτύρια ποὺ τράβηξε κεῖ μέσα ὁ αἰχμάλωτος, μὲ τὸν δεσμοφύλακα ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε καὶ πάθος προσωπικὸ ἐναντίον του.

Πέρασαν μῆνες.

Ἀπὸ συνομιλίες τῶν φρουρῶν ὁ Γιάννης ἔμαθε τὶς νίκες τῶν Γάλλων στὸ Λοῦτσεν καὶ τὸ Μπάουτσεν. Ἔμαθε ὅμως καὶ τὴν ἡττά τους στὴ Λειψία καθὼς καὶ τὴν εἰσβολὴ τῶν Συμμάχων στὴ Γαλλία.

Ἡ ὀδύνη ἡ πατριωτικὴ τοῦ φυλακισμένου στάθηκε μεγάλη. Αὐτὴ τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ καὶ τὴν ὑπομονή. Καὶ μιὰ μέρα, σ' ἕνα πείραγμα τοῦ πομερανοῦ λοχία, κυριεύθηκε ἀπὸ τέτοιο θυμό, ὥστε ἄρπαξε τὴ σάμνα του καὶ τοῦ τὴν ἔφερε στὸ κεφάλι.

Ὁ δεσμοφύλακας σωριάστηκε χάμω μὲ τὸ κρανίο σπασμένο.

Ὁ Γιάννης συνήλθε, ἔδυνησε σὰν ἀπὸ ἐφιάλτη.

Τί εἶχε κάμει ;

Θὰ τὸν τουφέκιζαν στὴ στιγμή !

Συλλογίσθηκε τότε τοὺς δικούς του. Κι' ἡ ἀπελπισία τοῦ ἔδωσε τὴ δύναμη νὰ ἐπιχειρήσῃ τὰ πάντα γιὰ νὰ σωθῇ.

Κανένας δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτα, γιατὶ ὁ Γερμανὸς δὲν ἐπρόφθασε κἂν νὰ φωνάξῃ.

Ὁ Γιάννης τὸν ἔγδυσε γρήγορα-γρήγορα καὶ τὸν σκέπασε μὲ τὴν κουβέρτα του· ἔπειτα φόρεσε αὐτὸς τὴ στολή του, τὸ μακρύ του μανδύα καὶ τὸ μεγάλο του καασκέττο.

Σὲ μιὰ τσέπη τῆς στολῆς του ἦταν τὰ κλειδιὰ ποὺ ὁ δεσμοφύλακας δὲν τἄφινε ποτέ. Ὁ Γιάννης βρῆκε τὸ κλειδὶ ποὺ ταίριαζε στὴν κλειδαριά του, ἔσπρωξε τὴν πόρτα, ἐβγῆκε ἔξω καὶ τὴν ξανακλείδωσε.

Στὸ διάδρομο ἡσυχία. Κανένας ἄλλος φρουρός. Ὁ Γιάννης εἶχε λίγο καιρὸ μπροστά του. Στάθηκε κεῖ καὶ συλλογίσθηκε μὲ τὶ τρόπο νὰ δραπετεύσῃ.

Ἕνας μόνον ἦταν : νὰ φθάσῃ στὴν ξώπορτα καὶ νὰ ἐγῇ ἀφελέστατα στὸ δρόμο.

Ἡ στολή του τὸν ἐπροστάτευσε. Κανένας δὲν τὸν ἐσταμάτησε, ὡς που πέρασε ἀπὸ τὴ γέφυρα καὶ τὸ χαντάκι τοῦ φρουρίου.

Ἦταν ἐλεύθερος !

Ἀπέραντη χαρὰ τὸν ἐκυρίευσε. Τοῦ ἐρχόταν νὰ χορέψῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ τραγουδήσῃ. Ἑξακόσιες λεύγες τὸν ἐχώριζαν ἀκόμη ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἀπὸ τὸ σύνταγμά του, ἀπὸ τοὺς δικούς του. Ἀλλὰ θὰ τὶς περνοῦσε. Δὲν αἰσθανόταν πιὰ ἐμπόδιο μπροστά του ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγῆκε ἀπὸ τὴ φοβερὴ φυλακή.

Ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Μπόμπεργ μὲ ταχυδρομικὸ ἁμάξι. Ἀλλὰ δὲν εἶχε χρήματα νὰ πληρώσῃ τὴ θέση του.Καὶ τότε τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα. Καθὼς περνοῦσε ἕνα δρόμο μὲ μεγάλα σπίτια, εἶδε ἕνα μαγαζί, παλαιοπωλεῖο, καὶ θαρρετὰ μπῆκε μέσα.

Τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν ἦταν ἐκεῖ κανένας πελάτης. Μόνος ὁ παλαιοπώλης,—ἕνας Ἑβραῖος μὲ μακρυὰ σταχτιὰ γένεια,—μετροῦσε τὰ χρυσά του νομίσματα,ποὺ τὰ ἔκρυφε στὸ σκοῦφο του μόλις εἶδε τὸν ξένο κι' ὁποκλίθηκε ταπεινὰ μπροστὰ στὴ στρατιωτική του στολή.

Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα· καὶ τὸ πρῶτο ποὺ σκέφθηκε ὁ Γιάννης ἦταν ν' ἁρπάξῃ τὰ λεπτὰ τοῦ Ἑβραίου γιὰ τὸ ταξεῖδι τῆς σωτηρίας του. Καὶ στὴν ἐρώτηση τί ἐπιθυμεῖ, ἀποκρίθηκε :

— Μιὰ ταξειδιωτικὴ φορεσιά. Θὰ κάνουμε ἀλλαγὴ μ' αὐτὴ ποὺ φορῶ.

Ἀλλὰ καθὼς ἔδειχνε τὴ στολή του στὸν Ἑβραῖο,— τὴ στολὴ δηλαδὴ τοῦ Γερμανοῦ λοχία,—ἔπιασε σὲ κάποια τσέπη ἕνα πουγκὶ γεμάτο. Τὸ ἔβγαλε, τὸ ἄνοιξε κι' εἶδε πὼς εἶχε μέσα χρυσὰ γαλλικὰ νομίσματα. Ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποιοὺς γάλλους αἰχμαλώτους τὰ εἶχε ἁρπάξει ὁ Πομερανός !

Τότε ὁ Γιάννης ἄλλαξε σχέδιο. Δὲν χρειαζόταν πιὰ τὰ λεπτὰ τοῦ Ἑβραίου, γιατὶ τοῦ ἔφθαναν ἐκεῖνα ποὺ εἶχε ἀπάνω του. Κι' εἶπε :

—Θέλω νὰγοράσω αὐτὴ τὴ στολή !

Κι' ἔδειξε μιὰ ὡραία στολὴ γρεναδιέρου τῆς ρωσσικῆς φρουρᾶς,—γιατὶ στὸ παλαιοπωλεῖο τοῦ Ἑβραίου εὕρισκε κανείς...καὶ τί δὲν εὕρισκε !

Ὁ παλαιοπώλης ὑποφιάσθηκε.

—Μὰ δὲν μοῦ εἴπατε πρὸ ὀλίγου, ρώτησε, πὼς θέλετε ταξειδιωτικὴ φορεσιά ;

—Τὸ μετάνοιωσα,ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης. Δός μου γρήγορα τὴ στολὴ ποὺ σοῦ λέω !

Ὁ Ἑβραῖος τότε φώναξε :

—Ρεβέκκα ! Ρεβέκκα !

Καὶ στὴ γυναῖκα ποὺ ἐξεφύτρωσε ἀπὸ τὸ παραμάγαζο, εἶπε :

—Περιποιήσου τὸν κ. λοχία . . .Ἐγὼ πρέπει νὰ ὄγω μιὰ στιγμὴ γιὰ κείνη τὴν ὑπόθεση. . .

Ὁ Γιάννης κατάλαβε : Θὰ πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἀστυνομία. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἄρπαξε τὸ σπαθὶ τῆς στολῆς ποὺ ζητοῦσε, τὸ τράβηξε ἀπὸ τὴ θήκη του καὶ τἀκκούμπησε στὸ λαιμὸ τοῦ Ἑβραίου.

—Ἂν κουνηθῇς, τοῦ εἶπε, ἂν φωνάξῃς, σὲ τρύπησα!

Ὁ Ἑβραῖος γονάτισε παρακαλῶντας. Ἡ Ρεβέκκα λιγοθύμησε. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Γιάννης ἦταν κύριος τοῦ μαγαζιοῦ.

Κλείδωσε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴ μπῇ κανένας, πέρασε στὸ παραμάγαζο, φόρεσε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ὁποταγμένου Ἑβραίου τὴ ρωσσικὴ στολή, ζώστηκε τὸ σπαθί, ἄρπαξε ἀκόμα ἕνα πιστόλι —τί δὲν εἶχε κεῖνο τὸ μαγαζί !—τὸ γέμισε καὶ, φοβερίζοντας μ' αὐτὸ τὸν κατατρομαγμένο παλαιοπώλη, ξεκλείδωσε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

Ἀλλὰ σὰν καλὸς νοικοκύρης πῆρε καὶ τὸ κλειδί, κλείδωσε ἀπέζω στὸ μαγαζί του τὸν Ἑβραῖο μὲ τὴ λιπόθυμη Ρεβέκκα του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σταθμὸ τῶν ἁμαξῶν.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ**

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 380)

Μὰ κεῖ ψηλά, χωμένο μὲς σ' ἀγαπημένα ἄνθη, τὸ χαριτωμένο πρόσωπο τῆς Μερσεδῆς σ' ἔς χαμογελοῦσε γλυκά.

Ἕνωσε ἡ τραγουδίστρα τὰ χέρια σὰν σὲ προσευχή.

—Γιὰ τὄνομα τοῦ Θεοῦ, Κορία μου, δόστε μου τὸ λουλούδι!

Ἡ Μερσεδὴ ἔκοψε τὼμορφότερο της ρόδο καὶ κατέβηκε.

—Γιὰ τὴ Γιαννούλα εἶναι, τὴν ἀδελφούλα σου, δὲν εἶν' ἀλήθεια; τὴ χαριτωμένη τὴ μικρούλα! μοῦστελνε τόσο γλυκὰ τὸ φιλάκι της κάθε φορὰ ποὺ μ'ἔβλεπε στὸ μπαλκόνι!... Ἔλα, πᾶμε γρήγορα, θέλω νὰ τῆς τὸ πάγω ἐγώ, τὸ λουλούδι ποὺ τόσο λαχταρεῖ.

Στὴν ἄκρη ἑνὸς τοίχου, μέσα σὲ μιὰ κοιλότητα ζωγραφισμένη γαλανὴ μὲ χρυσὰ ἀστέρια, ἦταν στημένο ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἁπλᾶ ἀγάλματα τῆς Παναγίας, μὲ μαῦρο πρόσωπο, ἀλύγιστη μεσ' στὸ κωνικό της φόρεμα τὸ χρυσολέντητο καὶ μαργαριτοστολισμένο.

Κρατοῦσε στὸ δεξί της χέρι τὸ Θεῖο Βρέφος, μελαψὸ σὰν κ. ἐκείνη.

Μὲ πολλὴν εὐλάβεια, οἱ δυὸ κοπέλλες γονάτισαν μπροστὰ στὸ λατρευτὸ ἄγαλμα κι' ἑνώσανε τὰ χέρια σὲ μιὰ ὁλόθερμη προσευχή...

— Παναγία Δέσποινα, εὐλόγησε αὐτὸ τὸ λουλούδι, εἶπε ἡ Πέπα.

Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά, ἐναπῆραν τὸ δρόμο τους.

Ὅταν ἡ Γιαννούλα ἄκουσε, σεῖν πόρτα τῆς κάμαράς της, τὸ φροῦ-φροῦ ποὺ κάνουν τὰ μεταξωτὰ φορέματα, χτύπησε χαρούμενα τὰ δυὸ χεράκια της.

—Ἀ! ἡ ὤμορφη Κορία εἶναι, καὶ μοῦ φέρνει τὸ Τριαντάφυλλο τοῦ Παραδείσου!

Ἡ Μερσεδὴ τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά. Καὶ τὸ παιδάκι κοίταζε μὲ θαυμασμὸ τὴν ὤμορφη κοπέλλα καὶ τὸ λουλούδι ποὺ τόσο φλογερὰ ποθοῦσε.

Στάθηκε λιγάκι σκεπτικὸ καὶ κατόπι φίλησε δαθειὰ τὴν καρδιὰ τοῦ λουλουδιοῦ.

Κι' ὅσο τὰ χείλη του ἐπίεζαν τὰ πέταλα τὰ μυρωδάτα τοῦ ρόδου, ἕνα χρῶμα τριανταφυλλὶ ἀνέβαινε στὰ μαγουλά του, μιὰ φλόγα ζωῆς ἀνάδε στὰ μάτια του. . . . . .

. . . . . .

Τὸ παιδάκι ἔγιανε. Κι' ἡ Πέπα δὲν τραγουδοῦσε πιὰ κάτω ἀπ' τὰ μπαλκόνια τῆς Σεβίλλης. Ἡ Μερσεδὴ ποὺ ἦταν ὁλομόναχη στὸν κόσμο, προσκάλεσε σ' σιμά της τὰ δυὸ ὀρφανά.

Καὶ πιὸ πολὺ παρὰ ποτὲ τὼρ' ἀγαποῦν οἱ τρεῖς ἀγαπημένες τὰ εὐλογημένα τριαντάφυλλα. Καὶ τὶς γιορτές, ἐλαφρὲς καὶ γελαστὲς παίρνουν ὁλάκαιρες ἀγκαλιές ἀπὸ λουλούδια καὶ τὰ πηγαίνουν προσφορὰ στὴν Παναγία. Τῆς προσφέροῦν τὸ ἄρωμα τῶν ἄλλικῶν πον τριανταφύλλων, μὰ καὶ τὸ ἄρωμα,- ὦ πόσο πιὸ γλυκό! - τῶν ἀθῶων των καρδιῶν.

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΣΚΙΟΥΡΟΥ

Εἶμαι ὁ κ. Σκίουρος ὁ Φουντουκοράγος. Καὶ ξέρετε τὸ ἐπάγγελμά μου ; Λαμποσωληνοκαθαριστής. Μάλιστα, κάτι κάνω κι' ἐγώ. Στὸ σπίτι ἔχουν ἕνα μηχάνημα γιὰ μένα, ὅπου βάζουν τοὺς σωλῆνες τῶν λαμπῶν. Ἐγὼ μπαίνω ἀπὸ τὴ μιὰ τρύπα, βγαίνω ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ, μὲ δυὸ-τρεῖς φορές, ὁ σωλῆνας, ποὺ τὸν τρίβει ἡ γουνα μου, λάμπει ! Κι' ἡ ἀμοιβή μου ; Ἄ, δὲν ἐργάζομαι χάρισμα! Μοῦ δίνουν πέντε φουντούκια τὸ σωλῆνα. Καλά, ἔ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

* Ἕν' ἄλλο μυθιστόρημα τοῦ λοχαγοῦ Danrit, ποὺ εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ «Μικροῦ Θελεντοῦ», ἐπιγράφεται «Οἱ βαπτιστικοὶ τοῦ Ναπολέοντος», ἔχει ἥρωες τὰ παιδιὰ αὐτὰ τοῦ Καρδινιὰκ κι' ἐξιστορεῖ τοὺς πολέμους τῆς Γαλλίας ἀπὸ τὸ 1830 ἕως τὸ 1870. Ἀργότερα ἴσως θὰ δημοσιευθῇ κι' αὐτὸ στὴ «Διάπλασι».—Σ. τ. Μ.

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΕΙΝΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΕΧΘΗΚΑ προχθὲς μιὰ ἐπίσκεψη ἀπὸ τὶς συνειθισμένες μου : Ἤταν ἕνας φτωχὸς νέος, ποὺ μοῦ εἶχε φέρει νὰ διαβάσω μερικὰ διηγήματά του κι' ἐρχόταν νὰ μὲ συμβουλευθῆ ἂν μποροῦσε, ἂν εἶχε τὰ προσόντα νὰφοσιωθῆ στὴ Λογοτεχνία. Τὰ διηγήματά του τὰ εἶχα διαβάσει καὶ πραγματικῶς, ἂν καὶ πρωτόλεια μοῦ εἶχαν κάμει ἐντύπωση μεγάλη : Ἔδειχναν ἕνα ταλέντο γερό. Τοῦ εἶπα λοιπὸν ὅτι μποροῦσε νὰφοσιωθῆ στὴν καλλιέργεια αὐτοῦ τοῦ ταλέντου, μὲ τὴ βεβαιότητα συγχρόνως ὅτι μιὰ μέρα, ὄχι καὶ πολὺ μακρινή, θὰ γινόταν ἕνας καλὸς λογοτέχνης. Ὁ νέος χάρηκε πολύ. Ἀλλὰ ὕστερα φάνηκε σὰν σκεπτικός, σὰν μελαγχολικός. Καὶ μοῦ εἶπε :

—Πῶς θὰ κάμω ὅμως ποὺ εἶμαι φτωχός; Δὲν ἔχω κανένα πόρο ζωῆς... Ἔφυγ' ἀπὸ τὴν πατρίδα μου μὲ λίγα ἑκατοστάρικα ποὺ μοῦ ἔδωσε σὰν ἐλεημοσύνη ἕνας θειός μου, κι' ἦρθα ἐδῶ στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ βρῶ ἐργασία. Μ' ἂν πιάσω μιὰ ὁποιαδήποτε, δὲν θἄχω καιρὸ νὰ μελετῶ καὶ νὰ γράφω. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γίνω ντιλετάντες, σὰν αὐτοὺς ποὺ γράφουν ὅταν εὐκαιροῦν. Ἐννοῶ νὰ ἐργασθῶ συστηματικά, ν' ἀφοσιωθῶ ὁλόψυχα, νὰ μὴν κάνω κάμμιὰ ἄλλη δουλειά, νὰ μὴ χάνω οὔτε μιὰ ὥρα. Γιατὶ τὸ ξέρετε : «οὐ δύναται τις δυσὶ κυρίοις δουλεύειν, Θεῷ ἢ Μαμωνᾷ», ὅπως λέει τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀλλὰ...πῶς θὰ ζήσω ; Ἡ Λογοτεχνία, στὴν ἀρχὴ τοὐλάχιστο, δὲν μπορεῖ νὰ μὲ τρέφῃ. Καὶ τὰ ἑκατοστάρικα τοῦ θειοῦ μου τελειώνουν σὲ λίγο. Νά, αὐτὸ τὸ πρόβλημα μοῦ παρουσιάζεται, τώρα μάλιστα ποὺ μοῦ λέτε ὅτι ἔχω κάποιο ταλέντο. Νὰ τὸ θυσιάσω καὶ νὰ δώσω ἐξετάσεις στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα, ποὺ ἔχω καὶ γιὰ κεῖ τὰ προσόντα; Ἢ νὰ ριχτῶ ὅλος στὴν Τέχνη, ζητιανεύοντας ἔστω, κι' ὅ,τι γίνει ἂς γίνει ; Ἀλλὰ τὸ φάσμα τῆς Πείνας, ποὺ τὸ βλέπω τώρα μπροστά μου, μὲ παγώνει . . .

Τοῦ ἀποκρίθηκα :

—Δὲν ξέρω...δὲν θέλω νὰ σὲ πάρω στὸ λαιμό μου...Σκέψου, παιδί μου, καὶ κάμε ὅ,τι θέλεις...Ἕνα μόνο ἔχω χρέος νὰ σοῦ πῶ : Ὅτι ὁ ἄνθρωπος, καὶ μάλιστα ἕνας νέος, γερὸς σὰν καὶ σένα, μπορεῖ νὰ ζήσῃ πολὺν καιρὸ τρώγοντας ψωμὶ... καὶ λάδι. Ὅπως ἔζησε ὁ μεγάλος ἐκεῖνος Ζολᾶ, ὅταν ἦταν φτωχὸς νέος καὶ κατοικοῦσε σὲ μιὰ τρώγλη, μιὰ ἐλεεινὴ σοφίτα τοῦ Παρισιοῦ, καὶ δὲν ἔτρωγε παρὰ ψωμὶ ποὺ τὸ ἀγόραζε πουλῶντας ἢ βάζοντας ἐνέχυρο τὰ βιβλία του, τὰ ροῦχα του, ὅ,τι εἶχε, καὶ λάδι ποὺ τοῦ τὸ εἶχαν στείλει οἱ γονεῖς του ἀπὸ τὸ Αἶξ.

—Ὕστερα ἔκαμε ἑκατομμύρια...ψιθύρισε ὁ νέος.

—Ναί, μ' αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ σκοπός του! Ὁ Ζολᾶ ἔγραφε μόνο γιὰ νὰφήσῃ ἀριστουργήματα κι' ἀθάνατο ὄνομα. Μ' αὐτὸ τὸ ἰδανικὸ ἀφηφοῦσε καὶ γύμνια, καὶ πεῖνα, καὶ ταπείνωση καὶ περιφρόνηση. Ἡ μόνη του ἐλπίδα, ἡ ἐμπορικὴ νὰ ποῦμε, ἦταν πὼς θὰ μποροῦσε ἀργότερα, μὲ τὰ βιβλία του, νὰ κερδίζῃ ὅυα θὰ τοῦ ἔφθαναν γιὰ νὰ ζῇ κάπως ἀνθρωπινά. Μὴν κοιτᾶς ἂν τὰ βιβλία του ἔτυχε νὰ εἶναι τέτοια, ποὺ νὰ τὰ διαβάζῃ ὅλος ὁ κόσμος, κι' ἀπὸ περιέργεια ἀκόμα, ὥστε ὁ συγγραφέας νὰ γίνῃ σὲ λίγο ἑκατομμυριοῦχος. Μὰ δὲν γίνονται ὅλοι! Ἄλλοι, ἐπίσης μεγάλοι σὰν τὸ Ζολᾶ,—γιὰ νὰ μὴν πῶ καὶ μεγαλύτεροι, γιατὶ ὁ Ζολᾶ θεωρεῖται σήμερα ὁ ἀνώτερος Γάλλος μυθιστοριογράφος,— δὲν εὐτύχησαν ποτὲ τοῦς νὰ πωλήσουν τόσα,γιατὶ δὲν ἔτυχε κι' αὐτοῦνων τὰ βιβλία νὰ συνδυάζουν μεγάλη Τέχνη μὲ μεγάλο σκάνδαλο· καὶ μόλις πραγματοποίησαν τὸ ἐμπορικὸ ὄνειρο τοῦ Ζολᾶ, νὰ ζοῦν ἠδηλαδὴ ἀνθρωπινά. Ἄλλοι ὅμως, ἐπίσης μεγάλοι, δὲν πραγματοποίησαν οὔτε αὐτὸ καὶ πέρασαν ὅλη τοῦς τὴ ζωὴ φτωχοί, δυστυχισμένοι, ἄρρωστοι, πότε σὲ μιὰ τρώγλη καὶ πότε σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Τὸ ξέρεις ;

—Τὸ ξέρω, ψιθύρισε ὁ νέος· ὁ Βερλαίν παράδειγματος χάριν...

—Μόνο ὁ Βερλαίν ; Δεκάδες, ἑκατοντάδες, χιλιάδες καλλιτέχνες στὸν κόσμο, καὶ σ' ὅλες τὶς ἐποχές, ἔζησαν ἔτσι. Μερικοὺς ἡ δόξα τοὺς χάιδευε κι' ἀπὸ ζῶντας· ἀδιάφορο ! κι' αὐτοὺς ἀκόμα ἡ Πεῖνα μὲ τὸ σκελετῶδικο χέρι της τοὺς ἄρπαζε ἀπὸ τὸ λαιμό. Αὐτὸ πρέπει νὰ ξέρῃ καὶ νἄχῃ ὑπ' ὄψει του κάθε φτωχὸς νέος ποὺ θἀποφασίσῃ νὰφοσιωθῆ στὴν Τέχνη. Καὶ νὰ μὴ τὸν παγώνῃ τὸ φάσμα τῆς Πείνας. Θὰ πεινάσῃ ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ μεγάλος. Ἀλλοιώτικα δὲν γίνεται! Κι' ἂν ὄχι, ὅλη του τὴ ζωή, θὰ πεινάσῃ τοὐλάχιστο στὴν ἀρχή, ὅσο νὰ γίνῃ γνωστὸς καὶ νὰ μπορῇ κάτι νὰ κερδίζῃ ἀπὸ τὰ ἔργα του. Μπῆκε στὴν Τράπεζα, στὸ ἐμπορικὸ Γραφεῖο, στὸ Ὑπουργεῖο, στὸ Σιδηρόδρομο ; Χάθηκε ! Γιατὶ πραγματικῶς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ δουλεύῃ δυὸ κυρίους. Τελοσπάντων, παιδί μου, Τέχνη καὶ Πεῖνα εἶναι τόσο στενὰ ἑνωμένες, ὥστε πολλοὶ ἔφθασαν νὰ ποῦν πὼς ἡ Πεῖνα γεννᾷ τ' ἀριστουργήματα.

—Τὸ ἔχω ἀκούσει, ψιθύρισε ὁ νέος· τὸ λέει κάπου κι' ὁ Μπαλζάκ.

—Κι' ὁ Μπαλζὰκ κι' ἄλλοι πολλοί. Τελευταία ἀκόμα στὸ Παρίσι, κάποιοι ἐπρόταειναν νὰ ὁποστηρίζῃ, νὰ βοηθῇ ὁλικῶς τὸ Κράτος τοὺς φτωχοὺς νέους ποὺ ἔχουν ταλέντο,—νὰ σᾶν καὶ σένα τώρα,—ὥστε νὰ μὴ τὸ θυσιάζουν 'ς ἄλλες βιοποριστικὲς ἐργασίες καὶ ζημιώνεται ἔτσι ἡ Γαλλία κι' ὁ κόσμος. Καὶ στὴ συζήτηση ποὺ ἀκολούθησε γιὰ νὰ βρεθῆ ὁ καλύτερος τρόπος ἐφαρμογῆς αὐτοῦ τοῦ ὡραίου σχεδίου,βγῆκε ὁ Παῦλος Μπουρζὲ, ὁ Ἀκαδημαϊκός, καὶ φώναξε : «Ἀφῆστε τα! Οἱ νέοι ποὺ ἔχουν ταλέντο, δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια ὁποστήριξη. Ὅσο φτωχοὶ κι' ἂν εἶναι, θὰ ζήσουν ὅπως ἔζησαν ὅλοι οἱ φτωχοὶ καλλιτέχνες τοῦ κόσμου. Ἄς πεινάσουν ! Ἡ Πεῖνα εἶναι τὸ μεγαλύτερο Σχολεῖο καὶ τὸ δυνατώτερο κίνητρο τῆς Τέχνης. Ἂν χορτάσετε αὐτὰ τὰ παιδιά, ἂν τὰ ἐξασφαλίσετε, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τεμπελιάσουν καὶ νὰ μὴν κάμουν τίποτα στὴ ζωή τους. Θέλετε ἀλήθεια νὰ γίνουν μεγάλοι ; Ἀφῆστε τα νἀγωνισθοῦν, νὰ παλαίσουν, νὰ πεινάσουν!» Αὐτὰ εἶπε ἀπάνω-κάτω προχθὲς ἀκόμα, στὸ Παρίσι, ὁ Παῦλος Μπουρζέ.

Ἐδῶ ὁ νέος σηκώθηκε ζωηρά, μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι κι' ἔφυγε,χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

Λέτε νὰ πήγαινε ἴσα στὴν Τράπεζα νὰ δώσῃ ἐξετάσεις ; . . .

Δὲν τὸ πιστεύω !

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

Ὁ βασιλιᾶς Ὄπτιμος ΙΖ' ἄλλαξε πρωθυπουργό. Ὅπως πάντα, οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι τῆς νέας Ἐξοχότητος ἔτρεξαν νὰ ζητήσουν ἀμέσως θέσεις καὶ ἀξιώματα. Δυὸ ὁλόκληρους μῆνες ὁ πρωθυπουργικὸς προθάλαμος δὲν εἶχε ἀδειάσει.

Κι' ὁ πρωθυπουργός, τόσο γιὰ νὰ δείξῃ τὴν παντοδυναμία του, ὅσο καὶ γιὰ νὰ στερεώσῃ τὸ κόμμα του, εἶχε κατορθώσει νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλον ἐκεῖνο τὸν κόσμο.

Ὁ Τουρλουπέν, — ἔτσι ἔλεγαν τὸν πρωθυπουργό,—ἄρχισε νἀναπνέῃ, ὅταν ἕνα πρωὶ τοῦ ἀνήγγειλαν κάποιον ποὺ σὲ λίγο τὸν ἔφεραν ἐμπρός του. Ἦταν ὁ ἱππότης ντὲ - Λουσταλώ, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος, ποὺ ἔλειπε χρόνια ταξειδεύοντας καὶ μόλις γύρισε κι' ἔμαθε τὴ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ φίλου του, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὸν ἰδῆ.

—Κι' ἐμένα ; ἦταν ὁ πρῶτος του λόγος.

—Διάβολε ! ἔκανε ὁ Τουρλουπέν. Εἴχαμε τόσον καιρὸ νὰ μάθουμε νέα σου,ποὺ σὲ νόμιζα πεθαμένο... ἢ πλούσιο. Ἄλλως τε δὲν εἶχες φύγει γιὰ νὰ πλουτήσῃς ;

—Νὰ πλουτήσω! Ἔτρεξα τοῦ κάκου. Δὲν μπόρεσα νὰ κάνω τίποτα. Κοντολαγῆς, γυρίζω μὲ τὴν ὑγεία μου πολὺ καλὴ καὶ τὰ δόντια πολὺ γερά. Ἔ, λοιπὸν ποιὰ καλὴ θέση θὰ μοῦ δώσῃς τώρα;

—Δὲν ἔχω κάμμιὰ, ὅλες εἶναι πιασμένες.

—Ὥστε δὲν μπορεῖς ἢ καλύτερα δὲ θέλεις νὰ κάνῃς τίποτα γιὰ μένα ;

—Μὰ ναι ! Θέλω ! Καὶ νὰ ποῦ μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα. Τί θἄλεγες ἂν διοριζόσουν στὸ παλάτι μὲ τὸν τίτλο τοῦ Μεγάλου Θαλαμηπόλου τῶν βασιλικῶν γατῶν;

—Καλέ, τί εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές ;

—Θὰ ξέρεις βέβαια πὼς ὁ ὑψηλός μου Κύριος ἔχει μανία μὲ τὶς γάτες. Τώρα, στὸ παλάτι ὑπάρχουν εἴκοσι δύο γάτες, ἡ μιὰ πιὸ ἄπιστη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Τὶς ἐμπιστεύομαι σὲ σένα, ἔτσι γιὰ νὰ βροῦμε πρόφαση νὰ παίρνῃς μερικὲς χιλιάδες τάλληρα τὸ χρόνο.

—Θὰ μοῦ ἄρεσε ἀρκετὰ αὐτό. Μὰ τί δουλειὰ θὰ κάνω ;

—Τίποτα περισσότερο παρὰ νὰ εἶσαι πρόθυμος στὶς διαταγὲς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ποὺ συχνὰ ἐπισκέπτεται τὶς γάτες του καὶ παίρνει πότε τὴ μιὰ καὶ πότε τὴν ἄλλη στὰ διαμερίσματά του. Ὅλα τάλλα εἶναι δουλειὰ τῶν εἰδικῶν ὑπηρετῶν ποὺ θὰ εἶναι ὑπὸ τὴν διεύθυνσήσου.

Ὁ Λουσταλὼ συλλογίστηκε μιὰ στιγμή.

—Καλά, εἶπε, δέχομαι.

Καὶ γελῶντας ἐπρόσθεσε :

—Διάβολε ! Ἔγω ποὺ κυνήγησα τίγρεις, δὲν μπορῶ παρὰ νὰ διεύθυνω καλὰ τὶς γάτες.

—Ὡραία ! Ἔλα πάλι αὔριο. Θἄχω μιλήσει στὸ βασιλιᾶ.

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Πρωθυπουργὸς εἶπε στὸν Κύριό του :

—Μεγαλειότατε, φοβᾶμαι πὼς οἱ ὡραῖες ὑπάρξεις, ποὺ τόσο ἀγαπᾶει ἡ Μεγαλειότη Σου, δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτούμενη περιποίηση.

—Ἀλήθεια, πρέπει νὰ φροντίσουμε, εἶπε ὁ μονάρχης σμίγοντας τὰ φρύδια.

—Ἐγὼ προσωπικῶς, δὲν μπορῶ ἐξ αἰτίας τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους, ποὺ ἀπαιτοῦν ὅλο μου τὸν καιρό. Μὰ γιὰ τὴν ἐμπιστευτικὴ αὐτὴ θέση ἔχω στὸ νοῦ μου ἕνα φίλο μου, τὸν ἱππότη ντὲ Λουσταλώ, κύριο ὅπως πρέπει, ποὺ μὲ τοὺς λεπτοὺς του τρόπους δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ὁ πιὸ κατάλληλος.

—Ἄς γίνῃ ἔτσι, συγκατατέθηκε ὁ βασιλιᾶς.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μέγας Θαλαμηπόλος τῶν βασιλικῶν γατῶν ἀνελάμβανε τὰ καθήκοντά του.

Ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ γνωριστῇ μὲ τοὺς ὑφισταμένους του. Οἱ ὑπηρέτες τοῦ παρουσίαζαν τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη τὶς γάτες. Ἦταν μαῦρες, ἄσπρες, κόκκινες, σταχτιές, μὲ βοῦλες, ἀπ' ὅλα τελοσπάντων τὰ χρώματα γάτες κι' οἱ περισσότερες πανοῦργες, ὀξύθυμες κι' ἐκδικητικές.

Ὅλο αὐτὸ τὸ κοπάδι κατοικοῦσε μέσα σ' ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο, ἐπιτηδείως ἐπιπλωμένο γιὰ τραπεζαρία, κρεβατοκάμαρα καὶ σάλα τοῦ παιχνιδιοῦ μαζί. Ἀπάνω σὲ μιὰ ψάθα, ἤταν πιάτα διαρκῶς γεμᾶτα. Στοὺς τοίχους τοῦ δωματίου κανταπέδες μαλλακοί. Στὴ μέση μικρὲς στοὲς μὲ σκαλάκια στὶς πόρτες κι' ἑνωμένες μὲ κινητὲς γέφυρες. Μόνο ἡ ἔξοδος ἦταν ἀπαγορευμένη. Μὰ πάλι μποροῦσαν οἱ γάτες νὰ μαλώνουν,νὰ πρώγωνται, νὰ τρατζουνιῶνται, νὰ κάνουν ὅλα τους τὰ καπρίτσια, νὰ χαλοῦν τὸν κόσμο.

Ὁ βασιλιᾶς ἐκάλεσε τὸν Λουσταλὼ καὶ τοῦ εἶπε τὰ λίγ' αὐτὰ λόγια :

—Κύριε, ἐλπίζω πὼς θὰ φανῆτε ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης, μὲ τὴν ὁποίαν σᾶς ἐτίμησα. Οἱ γάτες μου εἶναι φίλες μου. Αὐτὸ μὴν τὸ ξεχνᾶτε. Νἄχετε λοιπὸν γι' αὐτὲς τὴ φροντίδα, τὴν πρόνοια καὶ τὸ σέβας ποὺ πρέπει.

—Μεγαλειότατε, θὰ προσπαθήσω...

—Τὸ ἐλπίζω.

«Μμ, συλλογίστηκε ὁ Λουσταλώ, ἀφοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ. Νἄχω σέβας στὶς γάτες. Μήπως θὰ πρέπῃ νὰ τοὺς κάνω ραβεράντζες καὶ νὰ τὶς φωνάζω κυρίες;»

Ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς μέρες ὁ βασιλιᾶς πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὶς φίλες του τὶς γάτες, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴ συνοδεία του. Ὅπως σὲ κάθε τέτοια ἐπίσκεψη, ὑπηρέσαι τὸν ἀκολουθοῦσαν, φέρνοντας πιάτα μὲ φάρια μόλις βγαλμένα ἀπὸ τὸ τηγάνι,—ἓν ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπημένα φαγιὰ τῆς γάτας. Ἀμέσως ἄρχισε ἕνα κονσέρτο ἀπὸ νιαουρίσματα. Οἱ γάτες, ἀνυπόμονες, τρελλὲς ἀπὸ τὴ μυρουδιὰ τῶν ψαριῶν, στριμοχνόνταν γύρω ἀπὸ τὸ βασιλιὰ ἢ καλύτερα γύρω ἀπὸ τὰ πιάτα, σὰ στράτευμα ἕτοιμο γιὰ ἐπίθεση. Καὶ μόλις οἱ ὑπηρέτες ἄφησαν χάμω τὰ πιάτα,ὅλες ρίχτηκαν ἀκράτητες κι' ἀχόρταγες, λὲς κι' εἶχαν νὰ φάνε ὀχτὼ μέρες !

Κι' ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, κατευχαριστημένη μὲ τὴν εἰκόνα αὐτή, εἶπε στοὺς ἀκολούθους του:

—Βλέπετε, κύριοι ; Δὲν πεινοῦν, κι' ὅμως κατάβροχθίζουν τὰ ψάρια ποὺ τοὺς ἔφερα.

—Τὸ κάνουν γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴ Μεγαλειότητά σας! τοῦ ἀποκρίθηκαν.

Ἀξάφνα ὅμως τὸ πρόσωπο τοῦ βασιλιᾶ σοβαρεύθηκε. Ἄκουσε νὰ φτερνίζεται τρεῖς φορὲς μιὰ ἀπὸ τὶς γάτες.

Γύρισε ἀμέσως πρὸς τὸ Μεγάλο Θαλαμηπόλο ποὺ περίμενε στὴν ἀπαιτούμενη ἀπόσταση, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι κι' ἄφωνος ὥσπου νὰ εὐδοκήσῃ ὁ βασιλιᾶς νὰ δῇ πῶς βρίσκεται κι' αὐτὸς ἐκεῖ.

—Κύριε Μεγάλε Θαλαμηπόλε, τί ἔχει ἡ Μαύρη κὶ φτερνίζεται ;

—Δὲν ξέρω, Μεγαλειότατε...ἕνα ἐλαφρὸ κρύωμα. Θὰ κάθησε σὲ κανένα ρεῦμα.

Ὁ βασιλιᾶς δὲν ἀποκρίθηκε. Ἡ δυσαρέσκεια ὅμως ζωγραφίστηκε μεγαλύτερη στὸ πρόσωπό του.

—Βλέπω καὶ τὴν κόκκινη πληγωμένη στ' αὐτί, εἶπε γυρίζοντας σ' ἄλλη γάτα. Τί εἶν' αὐτό ;

—Γρατζουνιά, ὑποθέτω, Μεγαλειότατε. Θὰ μάλωσε μὲ κάμμιὰ ἄλλη.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΙΣ

«—Βλέπετε, κύριοι; Δὲν πεινοῦν κι' ὅμως...» (Σελ. 389, στ. γ')

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ,, ΤΟΥ 1922

ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ,—δι' ὅσους τὸ ἀκούουν πρώτη φορά,—ὀνομάζεται εἰς τὸν κύκλον μας ἡ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν φίλων μας ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν ἢ ἀγοραστῶν. Τὸ ξεσπάθωμα, ἀρχικῶς, εἶχε σκοπὸν ἀναφέ νὸς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς Διαπλάσεως καὶ ἑπομένως τὴν διαπαιδαγώγησιν ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ Ἑλληνοπαίδων· ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐνίσχυσιν τῶν πόρων καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐξαρτωμένην β ε λ τ ί ω σ ι ν τοῦ περιοδικοῦ. Τοιούτων τὸ Ξεσπάθωμα, οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως τὸ ἀντελαμβάνοντο ἀνέκαθεν ὡς κ α θ ῆ κ ο ν.

Τώρα ὅμως ὁ σκοπὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι, ὄχι πλέον ἡ βελτίωσις, ἀλλ' αὐτὴ-ἡ δ ι α τ ή ρ η σ ι ς τῆς «Διαπλάσεως», διότι αἱ περιστάσεις εἶναι τόσον δυσχερεῖς, τὰ εἴδη καὶ τὰ ἐργατικά τόσον ὑπερτιμημένα, ὥστε τὰ ὑπέρογκα ἔξοδα τῆς ἐκδόσεως δὲν καλύπτονται μὲ τὴν μικρὰν σχετικῶς συνδρομήν. Μόνον τὸ Ξεσπάθωμα ἐξασφαλίζει τὴν ἀπρόσκοπτον ἔκδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ εἰς τὸ μέλλον. Οἱ θερμοί της φίλοι ἑπομένως, ὅσοι τὴν ἐγκατοῦν, ὅσοι τὴν θέλουν καὶ θὰ ἐθεωροῦσαν δυστύχημα τὴν ἐλλειψίν της,—καὶ ἡ Διάπλασις κολακεύεται νὰ θεωρῇ τοιούτους φίλους ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀναγνώστας της,—πρέπει νὰ ἐξαντλήσουν καὶ φέτος ὅλην των τὴν δραστηριότητα, ὅλον των τὸν ζῆλον, διὰ νὰ ἐγγράψαν ὅσους εἰμποροῦν περισσοτέρους συνδρομητὰς ἢ ἀγοραστάς.

Μὲ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, ἡ «Διάπλασις» δὲν ηὔξησε τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἀναγνώσατε ὅλοι μὲ προσοχὴν τοὺς κατωτέρω Ὅρους καὶ ἀρχίσατε εὐθὺς ἀπὸ σήμερα τὰς ἐνεργείας σας.

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 22ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'.— Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ἐτήσιος. Θ ἀρχίσῃ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1921, θὰ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ ἔχουν πωλήσει φυλλάδια ἢ ἐγγράψει ν έ ο υ ς συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β'.— Οἱ ἐγγράφοντες ν έ ο υ ς συνδρομητὰς θὰ λογαριάζονται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ἀπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλαδή, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν ὑποτίθεται ὅτι ἐπώλησε 52 φύλλα· ὁ ἐγγράφων ἑξάμηνον, 26 φύλλα· ὁ ἐγγράφων τρίμηνον, 13 φύλλα· δύο συνδρομητὰς ἐτησίους, 104 φύλλα κ.τ.λ.)

Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς ***δεκαπέντε μόνον***, ἤτοι ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922, θὰ ἔχουν διαθέσει, (εἴτε μὲ ἀγοραστάς, εἴτε μὲ συνδρομητάς, εἴτε καὶ μὲ τὰ δύο) τὰ περισσότερα φύλλα, (πάντως ὅμως ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 520).

Ἐὰν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μὲ τὸν τοῦ 15ου βραβευομένου, ***θὰ βραβευθοῦν καὶ ὅλοι αὐτοί***, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐξ αὐτῶν ὅλων, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θὰ ἀνακηρυχθῇ Κ ο ρ υ φ α ῖ ο ς· θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ εἰκὼν του, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευομένων, ἂν, ἐννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἂν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ Μικροὶ Σύλλογοι ἢ Ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων, θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ Κ ο ρ υ φ α ῖ ο ς τῶν Ὁ μ ά δ ω ν).

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείου, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ Βραβευθέντος (ἤτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ *τίποτε ἄλλο* ἐκτὸς αὐτῶν).

Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ *30 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως, ταύτης *λεπτὰ 25*. Παραδείγματος χάριν· ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν μὲν εἶναι Κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας δραχμῶν 45 (150Χ30)· ἂν δὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δρ. 37,50 (150Χ25).

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922 θὰ ἔχουν διαθέσει ἀριθμὸν φύλλων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών των, οἱ ***εἰκοσιπέντε πρῶτοι*** κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἑπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ***ὅλων τούτων***, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι.

Καὶ πρὸς τούτοις, θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς Τάξεως θὰ ὁλοκλήρωσῃ ***25 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων***, οἱ δὲ ἄλλοι ***λεπτὰ 20***.

Ἔπαινος

Ἔπαινος θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, ***ἀξίας δέκα λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων***.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.— Ἐκτὸς ἐ τ η σ ί ω ν συνδρομητῶν, δύναταί τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἐ ξ ἀ μ ή ν ο υ ς καθὼς καὶ τ ρ ι μ ή ν ο υ ς. Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ***ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου***.

2.— Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητάς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἑκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των, ***ἄνευ ἀναβολῆς***, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγραφῇ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.— Ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, ***πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ ἤδη πληρώσει τὴν συνδρομήν του καὶ διὰ τὸ ἴδιον ἔτος***. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4.— Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ἀπόρων λογαριάζονται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα. Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ ***ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ***, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς ***νέου συνδρομητοῦ***, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπευθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμήνων καὶ ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα).

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1. — Πράκτωρ τῆς Διαπλάσεως δύναται νὰ γίνῃ κάθε συνδρομητὴς ἀναλαμβάνων πώλησιν φυλλαδίων, ἤτοι εὐρίσκων ἀγοραστάς.

2. — Τὰ φύλλα στέλλονται πρὸς τοὺς Πράκτορας, οἱ ὁποῖοι τὰ διανέμουν, εἰσπράττοντες συγχρόνως καὶ ἀποστέλλοντες ἐμπροθέσμως ἀκέραιον τὸ ἀντίτιμον. Φύλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς ἀγοραστὴν δὲν στέλλεται, ἐκτὸς μόνον ἂν ὁ Πράκτωρ ἤθελε προπληρώσει δέκα (10) τουλάχιστον φύλλα, καὶ ἀποστείλει συγχρόνως καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀγοραστοῦ, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ *40* λεπτὰ δι' ἔξοδα ταινίας καὶ ταχυδρομικὰν ἑκάστης δεκάδος φύλλων.

3. — Ὁ ἀγοραστὴς ***οὐδὲν δικαίωμα συνδρομητοῦ χαίρει***. Οὔτε ψευδώνυμον δηλαδὴ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ, οὔτε εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς νὰ λαμβάνῃ ***δωρεὰν*** μέρος.

4. — Χάριν εὐκολίας, ὅσοι πράκτορες διαθέτουν μόνον ἕως 10 φύλλα τὴν ἑβδομάδα, εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον ὅλων ὁμοῦ, εἰς τὸ τέλος κάθε *μηνός*. Ὅσοι Πράκτορες διαθέτουν ἕως 20 φύλλα τὴν ἑβδομάδα, πρέπει νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον κάθε *δεκαπέντε*. Ἀλλ' ὅσοι διαθέτουν ***ἄνω τῶν 20*** φύλλων, πρέπει νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον κάθε ἑβδομάδα. Ἐὰν εἰς τὸ τέλος τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν, δὲν ἔχουν στείλει τὸ ἀντίτιμον, — ἤτοι οἱ τῆς πρώτης κάτη ορίας ἐντὸς ἑνὸς μηνός, ἢ τῆς β' ἐντὸς 15 ἡμερῶν καὶ οἱ τῆς γ' ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος,— παύω τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν ***ἄνευ εἰδοποιήσεως***, καὶ οὔτε τοὺς συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν Διαγωνισμόν, ἂν δὲν ἐξοφλήσουν τὸ χρέος των, μὲ τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσω καὶ τὰ ὀνόματά των.— Ἡ Πίστωσις τοῦ ἐνὸς μηνὸς, τῶν 15 ἡμερῶν ἢ τῆς μιᾶς ἑβδομάδος, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς σχετικῆς παραγγελίας των. Ἐὰν δὲ ζητήσουν ***προηγούμενα*** φύλλα διὰ τοὺς ἀγοραστάς των, ὀφείλουν νὰ ἐμβάσουν μαζὶ μὲ τὴν παραγγελίαν καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἄλλως δὲν στέλλονται.

5.— Ἐπειδὴ τώρα τὸ χαρτὶ καὶ τὰ τυπωτικὰ εἶναι ἀκριβώτατα, ἑπομένως δὲν εἰμπορῶ νὰ τυπώνω περιττὰ φύλλα, παρακαλῶ τοὺς Πράκτορας νὰ μὴ μοῦ παραγγείλουν παρὰ μόνον ὅσα φύλλα εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ διαθέσουν, διὰ νὰ ἀποφεύγουν οὕτω τὰς ***ἐπιστροφάς***.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐννοῶ ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι, πάντοτε δυνατόν, ἀφίνω εἰς τοὺς Πράκτορας τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιστροφῆς ἀπωλήτων φύλλων, ἀλλ' ***ὑπὸ τοὺς ἑξῆς περιορισμούς***: Α') Δὲν δέχομαι παρὰ ἐν 10 ἕως 20 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ συνόλου. Δηλαδὴ ὁ διαθέτων 100 φύλλα, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιστρεψῃ ὡς ἀπώλητα μόνον 10 ἕως 20 τὸ πολύ.— Β') Ἡ ἐπιστροφὴ τῶν ἀπωλήτων πρέπει νὰ γίνεται εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς μὲ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ λογαριασμοῦ. Φύλλα τοῦ προηγουμένου μηνὸς καὶ παλαιότερα δὲν ἐπιστρέφονται. Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἐλαττώνω τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς τὸν Πράκτορα στελλομένων φύλλων ἀναλόγως τῶν ἐπιστρεφομένων. Ὁ διαθέτων π.χ. τὸν πρῶτον μῆνα 50 φύλλα καὶ ἐπιστρέφων τὰ 10, εἰς τὸ ἑξῆς θὰ λαμβάνῃ μόνον 40. Περισσότερα δὲν εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ, ἐκτὸς ἂν τὰ παραγγείλῃ ἐκ νέου μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ του.— Γ') Τὰ ἐπιστρεφόμενα ***φύλλα πρέπει***, νὰ εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν, ἄλλως δὲν γίνονται δεκτά. Μὴ λησμονῆτε δὲ νὰ γράφετε τὸ ὄνομά ***σας*** ἐπὶ τῆς ταινίας τῶν ἐπιστρεφομένων φύλλων, διὰ νὰ γνωρίζω ποῖος εἶναι ὁ ἐπιστρέφων καὶ νὰ τὰ ἀφαιρῶ ἀπὸ τὸν λογαριασμόν του.

ΚΑΝΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ: Ἀπαγορεύται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἱουδήποτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματί του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγράφοντες ἑπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ὀφείλουν νὰ τὸ δηλώνουν ἑκάστοτε συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΟΥ 1922

Ἀπὸ τὸ Σάββατον 5 Δεκεμβρίου, ἡ Διάπλασις εἰσέρχεται εἰς τὸ 44ον ἔτος της καὶ ἀρχίζει ὁ 29ος τόμος της Β' Περιόδου.

* * *

Εἰς τὰ φυλλάδια τοῦ νέου Τόμου,—μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1922—θὰ δημοσιεύωνται δύο συγχρόνως θαυμάσια, εἰκονογραφημένα, τερπνότατα παιδαγωγικὰ μυθιστορήματα.

* * *

Τὸ πρῶτον ἐπιγράφεται «10 ΠΑΙΔΑΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ» καὶ εἶναι ἔργον τοῦ περιφήμου Ἰουλίου Σανσέλ, τοῦ συγγραφέως τοῦ «Ἐρρίκου Δαλλινό».

* * *

Τὸ δεύτερον, ἡ «ΔΙΟΝΥΣΙΑ» τῆς Αὐγούστας Λατοῦς, εἶν' ἐπίσης ὡραῖον, τρυφερόν, συγκινητικὸν καὶ περιπετειῶδες μυθιστόρημα, περιγράφον τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρακωρύχων.

* * *

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἀριστουργηματικὰ μυθιστορήματα εἶναι κατάλληλα ὄχι μόνο διὰ παιδιά, ἀγόρια ἢ κορίτσια, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας.

* * *

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» μένει ἀναύξητη, (16 δρ. διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν, 25 φρ. διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ 4 δολλάρια διὰ τὴν Ἀμερικήν) ἐπίσης καὶ ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου, (40 καὶ 50 λεπτά.)

* * *

Ἡ Διάπλασις ἐλπίζει ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ καλύψῃ τὰ ὑπέρογκα ἔξοδά της μόνον διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς κυκλοφορίας της, ἐν ᾧ ἐμπιστεύεται κύριος εἰς τὸ Σ ε ο π ά θ ω μ α τῶν ἀγαπητῶν της φίλων.

* * *

Μόνον τὸ δικαίωμα τοῦ Ψευδωνύμου διὰ το 1922 αὐξάνει ἀπὸ δρ. 2, εἰς δρ. 3.

* * *

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, νὰ τὴν ἀνανεώσουν ἐγκαίρως καὶ ὅσον εἰ μ π ο ρ ο ῦ ν τ α χ ύ τ ε ρ α πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συρροῆς ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία δύσκολεύει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 2 Νοεμβρίου 1921

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ μὲ τὴν καρδιά μου ὅσους ἀνανέωσαν τὴν συνδρομή τους κι' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Μὲ βοηθοῦν πολὺ στὸ ἐπίμοχθο καὶ πολυδάπανο ἔργο μου μ' αὐτή τους τὴν προθυμία.

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, Νεῖλε, θ' ἀρχίσω πάλι νὰ δέχομαι κομμάτια γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. Ἀλλὰ δὲν θ' ἀρχίσω νὰ δημοσιεύω παρ' ἀπὸ τὸ 4ο φύλλο· ἐπειδὴ στὰ τρία πρῶτα θὰ δημοσιευθῇ ὁ Ὀδηγός. Στὰ φύλλα ποὺ μᾶς μένουν ὡς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ τόμου θὰ δημοσιευθοῦν μερικὰ ἀκόμη ἀπὸ τὰ παλιά. Κρύψε λοιπὸν τὴν ἀρεσή σου.

Ἀρέδα, ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολύ. Ἡ διήκεξίς του περὶ τῶν Ἑλληνίδων στὴ Λογοτεχνία θὰ δημοσιευθῇ στὰ Πρακτικὰ τοῦ Γυναικείου Συνεδρίου ποὺ τυπώνονται ἀλεάνα.

Ὄχι, Μεγάλη Ἑλλάς, δὲν ἐγάθηκε τὸ γράμμα σου ἐκεῖνο· καὶ σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖο. Κάθε ἄλλο περίμενα παρὰ πῶς στὴν περιγραφὴ τῆς Ἀλεξάνδρας τοῦ κ. Φαίδωνος θ' ἀνεγνώριζες τὸν ἑαυτό σου! Ἐσυ φοβητσάρα; Περίεργο! Σὲ εἶχα γιὰ τόσο γενναία. Μὴν κάνῃς λάθος· ὅπως καὶ γιὰ τὰ προτερήματα ποὺ λές πῶς δὲν ἔχεις, ἐνῷ ἐγὼ ξέρω πῶς ἔχεις μὲ τὸ παραπάνω;

Ὁ ἀθλητισμός, Ἀρχιαλαμπουριστή, εἶχε ἀρχίσει νὰ κάνῃ προόδους καὶ στὴν Ἑλλάδα· ἀλλὰ τὰς ἀνέκοψαν οἱ πόλεμοι ποὺ πῆραν τόσους γυμναστὰς καὶ τὰ παιδιὰ ἔμειναν χωρὶς ὁδηγούς. Ἐ, ὑπομονή. Πόσα πράγματα, σπουδαιότερα ἴσως, δὲν ἔμειναν πίσω τὰ δέκα αὐτὰ χρόνια τῶν πολέμων.

Καστανὴ Πριγκηπέσσα, σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο ποὺ εὐθέλες. Χαίρω πολὺ ποὺ σοῦ ἄρεσαν τόσο τὰ Νέα τοῦ 1922. Ἀλλὰ καὶ ποιός τὰ εἶδε καὶ δὲν ἐνθουσιάσθηκε; Καὶ ποιός δὲν τὰ περιμένει μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀνυπομονησία;

Εὐχαριστῶ πολύ, Διαβολάκι τῆς Ἠλιουπόλεως, γιὰ τὸ γενναῖο ξεσπάθωμα. Ναί, ἐλογαριάσθη εἰς τὸ νέον. Ὅλαι σου αἱ παραγγελίαι ἐξετελέσθησαν. Φαντάζομαι τί θὰ γίνῃ μετὸν καινούργιο χρόνο!.

Σμυρναϊκὸν Σύμβολον, εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ νὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη ποὺ γράφεις. Δὲν ξέρω γιατὶ αὐτὸν τὸν καιρὸ, τὰ ταχυδρομεῖα εἶναι ἄτακτα. Πολλοὶ φίλοι μου παραπονοῦνται ὅτι λαβαίνουν τὸ φύλλο ἀργότερ' ἀπὸ τὸ σύνηθες, ἐνῷ ἐγὼ τὸ στέλνω τὴν τακτικὴ ἡμέρα. Μόνο τὰ δυὸ προηγούμενα ἄργησαν λίγο νὰ τυπωθοῦν. Γι[illegible] νὰ τιμετωπίσω τὴν κατάστασ[illegible] ἀπὸ τὸ νέο ἔτος, θὰ κάμω τὸ [illegible] ἔχῃς· θὰ τυπώνω τὸ φύλλο μ[illegible] ἀπὸ τὴν Τετάρτη. Κι' ἔτσι, ὡς τ[illegible] Σάββατο, θὰ τὸ ἔχουν ὅλοι οἱ συν[illegible] δρομηταί.

Ἐστελα, Βιδινὸ Γεραίκι. Πρῶ[illegible] τα θὰ κάνῃς τὰ μαθήματά σου [illegible] Ἔπειτα θὰ μὲ διαβάζῃς. Κι' [illegible] ταν σοῦ μένῃ καιρὸς, θὰ μο[illegible] γράψῃς. Ἔτσι πρέπει νὰ γίνεται[illegible]

Π' Ἀπέραντη Γαλήνη μοῦ γρά[illegible] φει: «Κάθε φορὰ ποὺ λαβαίνουμ[illegible] τὸ φύλλο σου, τὸ τί γίνεται δὲ [illegible] περιγράφεται! Γέλια, φωνές, τρε[illegible] γάματα, μιλώματα... Μὰ, θαρρῶ κανένα περιοδικὸ στὸν κόσμο δὲ [illegible] σκορπᾷ τόση χαρὰ, τόση ἀπόλαυ[illegible] ση. Ἔφερες, δὲν ἀφίνω οὔτε μι[illegible] λέξη σου ἀδιάβαστη...» —Γιὰ κο[illegible] κ. Albert Bonus ποὺ σὲ ρώτη[illegible] σε ἡ φίλη σου, πές της πω[illegible] ἡ διεύθυνσίς του εἶναι: Alphington, Exeter, England.

Μάγε Λυτρωτά, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ νέο συνδρομητὴ καὶ σ[illegible] εὔχομαι περαστικά. Τὸ ἐρχόμενο γράμμα σου ἐλπίζω νὰ μὴν εἶνα[illegible] γραμμένο στὸ κρεβάτι μὲ μαλού[illegible] καὶ μὲ πονοκέφαλο κατόπιν ὅλου[illegible] κτίου πυρετοῦ. Καὶ τὸ περιμένω ἀνυπόμονα γιὰ νὰ μάθω πω[illegible] ἔγεννες καλά, καλά.

Ἔλαβ, Σὲρ Ρυβεγγάρ, κ[illegible] ἐνέγραψα τὸν καινούργιο μας φ[illegible] λο. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἔρχεσα σήμερα νὰ μὲ βοηθήσῃς στὸ ἔργ[illegible] μου καταβάλλων κάθε προσπα[illegible] θειαν γιὰ ξεσπάθωμα.

Πολὺ ὡραία ἡ σφραγῖδα τοῦ Συλλόγου σας· Χαρυφύλλι τοῦ 21. Ναί, ἂν ἀποφασίσετε νὰ ἱδρυ[illegible] σετε βιβλιοθήκη καὶ ναγοράσετ[illegible] ὅλους μαζὶ τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης μπορῶ νὰ σᾶς κάμω μιὰ ἐκπτωσ[illegible] 20 τὰ ἑκατό.

Δῆμε Πόνη, ἔλαβ' ἀπὸ τὸ θεῖ[illegible] σου ἕνα γράμμα μ' ἕνα ποίημα γι[illegible] νὰ τὸ δημοσιεύσω. Τὸ γράμμ[illegible] εἶναι ἀπὸ ἐδῶ, τὸ ποίημα ἀπὸ τ[illegible] Ζάκυθο· καὶ τὸ γράψιμο καὶ τὼ[illegible] δυὸ.ὧν δικό σου. Αὐτὰ μὲ μπερ[illegible] δεύουν λιγάκι. Σὲ παρακαλῶ, πο[illegible] τοῦ ἀπαντήσω. γράψε μου σὺ κι[illegible] ἐξήγησέ μου τί συμβαίνει: Ὁ θεὸς σου, τὸν ὁποῖον πάντως εὐχα[illegible] ριστῶ γιὰ τὰ καλὰ του λόγια, εἶν[illegible] γιατρὸς καὶ ποιητής; Κι' ἔχε[illegible] καμμιὰ σειρὰ παιδικῶν ποιημά[illegible] των νὰ δημοσιεύσῃ στὴ Διάπλα[illegible] σῃ;

Καὶ ποῦ ξέρω ἐγώ, Ροδοδάκτυλη Αὐγοῦλα; Δὲν μοῦ ἐξηγοῦν[illegible] βλέπεις, τὶς Ἀγγελίες ποὺ μοῦ [illegible] στέλνουν. Ὑποθέτω ὅμως πω[illegible] τὸ ψευδώνυμό σου ἐννοοῦσαν ἢ θελαν νὰ ποῦν ποῖος ἀναλυφάν[illegible] Ὅσο γιὰ ταποτελέσματα τοῦ Δι[illegible] αγωνισμοῦ σου, θὰ τὰ δημοσιεύ[illegible] σῃς ἐδῶ κι με μιὰ Μικρ[illegible]

Ἀγγελία, καὶ μ' αὐτὴ θὰ ζητήσῃς τὴ διεύθυνση τοῦ θραβευομένου, γιὰ νὰ τοῦ στείλῃς τὸ θραβεῖο του ἀπ' εὐθείας.

ΩΡΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: **Ἔστερος.** Γέρω Δῆμος **Α. Κ. Παΐζης. Οὐράνιος Θόλος** καὶ **Ξύλον Ἀπελέκητον.** — Ἐξεστέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

Μὲ μεγάλη μου χαρά, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, εἶδα τὴν ἀγαπητή μου παλιὰ φίλη Ἀλεξάνδρα Λαλαούνη, ποὺ τόσο ἔδρασε ἄλλοτε στὸν κύκλο μας μὲ τὸ ψευδώνυμο ***Δούκισσα τῶν Σαλώνων***. Ἡ κυρία Λαλαούνη, καθηγήτρια σήμερα τοῦ Ἄσματος, ἐγκαταστημένη στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἦλθε γιὰ λίγο στὰς Ἀθήνας καὶ δίνει τὴν ἐρχομένην Τετάρτην 6 Ι]2μ.μ. ἕνα μόνο κονσέρτο στὴν αὐθούσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου. Θὰ τραγουδήσῃ παλιὰ Ἰταλικὴ μουσική, Σοῦμπερτ, Σκίν-Σάνς, Καλομοίρη, Λαμπελέτ, κτλ. Σᾶς συνιστῶ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ κονσέρτο. Τιμαὶ εἰσητηρίου δρ. 15, δρ. 10, καὶ δρ. 5 διὰ τοὺς μαθητάς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Φρεσδερίκος καὶ ὁ Χωρικός». — «Τρελὴ χαρά». — «Ὁ μικρὸς φαγᾶς». — Παιδ. Πνεύματα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: — «Φθινοπωρινό». Ἀξιοσημείωτη στιχουργικὴ πρωτοτυπία: κάθε τετραστίχου ὁμοιοκαταληκτοῦν μόνον ὁ πρῶτος στίχος μὲ τὸν τρίτο· ἐνῷ συνήθως, ὅταν ὁμοιοκαταληκτοῦν μόνον οἱ δύο, εἶναι ὁ δεύτερος μὲ τὸν τέταρτο. Τὸ ποίημα ἐν γένει ἁβρό, εὐγενικό, μὲ μιὰ γλυκειὰ μελαγχολία. Μερικὲς στρυφνότητες στὴν ἐκφραση δὲν μ' ἐνθουσιάζουν: «κι' ἂς ἀνθίζῃ μοῦ στὰ χείλη» π. χ. — «Ἀπὸ τὴ Σικελία». Χαριτωμένο· Καὶ τὰ ἰταλικὰ ποὺ τὰ φίνεις ἀμετάφραστα, εἶναι τόσο εὐνόητα καὶ δίνουν τόση χάρη! — «Δυὸ θάνατοι». Ἡ Λορέττα φαίνεται πολὺ αἰσθαντική· θὰ γράψῃ καλὰ πράγματα μιὰ μέρα· γιατ' εἶναι μικρὴ ἀκόμα· ὡστόσο αὐτὸ τὸ κομματάκι δὲν τὸ ἔβαλα μόνο γιὰ ἐνθάρρυνση... — «Πάθημα Φιλαργύρου». Ὡμορφο σὰν καὶ τἄλλα τοῦ Φιλερήμου. Εἶναι τὸ εἶδος του αὐτό. Κι' εἶναι πολὺ σπουδαῖο· ἀχῆ κανεὶς ἕνα εἶδος. — «Ὧρες». Καλό· Ἐκεῖνο τὸ «ἀορίστιας ἀγκάλη» δὲν ἐννοεῖται πολύ. Ἐπίσης στὸ τέλος, τὸ μοιρολόϊ τοῦ ρολογιοῦ δὲν ἔχει πολὺ σχέση μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ζήσουμε ξάνοιαστοι. Ὁ ποιητὴς στρεβλώνει ἀκόμη τὴ σκέψη του ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τοῦ μέτρου καὶ τῆς ὁμοιοκαταληξίας. Μία περίοδος κι' αὐτὴ ποὺ τὴν πέρασαν ὅλοι. — «Τί σκέπτομαι; Πολὺ σωστὰ καὶ πολὺ κοινά. Μὰ τὸ εἶπα κι' ἄλλοτε: πρωτότυπες σκέψεις δὲν γίνονται εὔκολα. — «Στὸ διάλειμμα». Γοργὸ σὰν τὸ διάλειμμα. Πραγματικῶς ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Τὰ καίμενα ὅμως τὰ Μαθηματικά.... — «Ἄστρα» Τόσο μικρούλι! Μπορεῖ νὰ μὴ τὸ ἐγκρίνω γιὰ μιὰ ἐνθάρρυνση; — «Μπῆκαν κλέφτες στὸ μαντρί...» Γνωστὸ μὰ πολὺ νόστιμο.

ΕΓΓΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωρίζεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωρίζομενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α' ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἐθνοπρόσκοπος, α. (IX). Πλούταρχος, α. (Α:) Φλόξ, κ. (;†!)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 50. Διὰ τὰς περισσοτέρας λεπτὰ 10 ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν.: ἡ Ροδοδάκτυλη Αὐγοῦλα μὲ Ἔννυ Πόρτεν, Μαγεμμένην Ρεμματιάν, Βοεροπούλαν. — ὁ Λόγξ μὲ Ἀμάραντον, Ἀλτρουϊστριάν, Καμέλιαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: **Κόντε Ραπανάκην** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον· ὄχι βέβαια, δὲν ἔχω ναυλωμένο ἀτμόπλοιο γιὰ νὰ σᾶς φέρνῃ στὴν Αἴγυπτο τὰ φύλλα· τὰ στέλλω μὲ τὸ Ταχυδρομεῖο· ἀλλὰ ἰδὲς τί ἀπαντῶ παραπάνω στὸ Σμυρν. Σύμβολο·) **Μαγεμμένην Ρεμματιάν** (ὡραῖο τὸ γράμμα σου καὶ φύλαξα ἓν ἀπόσπασμα γιὰ τὸ ἐρχόμενο· ναί, ἡ Δ. Μ. εἶναι πάντα συνδρομήτριά μου·) **Λάμπρον Ρ.** (ἔχει καλῶς· ἄλλοτε σᾶς τὸ ἔδιδαν τὴν Κυριακὴν ἐπειδὴ τὰ Ταχυδρομεῖα ἦσαν τακτικώτερα·) **Ν. Γ. Μάντζ.** (Αἰνίγματα δὲν εἶναι τώρα δεκτά· ὁ Ὁδηγὸς τιμᾶται 40 λεπτά.) **Πειραϊκὴν Αὔραν** (ἐστείλα· χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις.) **Λύγκα** (πάλι· καλὰ ἀφοῦ ἐγείνε ἀφορμὴ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς·) **Ἀργὼ** (καὶ βέβαια ποὺ δὲν εἶναι κανεὶς τέλειος συνδρομητὴς ἂν δὲν ἔχῃ καὶ τὸ ψευδώνυμάκι του·) **Ἀθανάσιον Διάκον** (ναί, ὁ Μ.Ζ. ἦταν πέρσυ· γιὰ τἄλλα θὰ ποῦμε ὑστὸ ἐρχόμενο·) **Ἀπελευθ. Ἀϊδινόπουλο** (αἱ λύσεις σου ἐρχονται τακτικὰ· ὅταν εὐκαιρῇς ἀπὸ τὰ μαθήματα, γράψε μου·) **Δοξασμένον Τσολίαν** (δεξιβάσθη·) **Συρανὼ δὲ Μπερζεράκι** (συνεμορφώθην·) **Ὑπερήφανον Ἑλληνα** [ἔχει καλῶς, εὐχαριστῶ πολύ.) **Δοξασμένο Κρητικόπουλο, Λορέτταν** κ.τ.λ.

Μικρασιατικὸ Διαβολάκι, Κων. Ἀργύρην, Δημ. Παπαγ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἐστείλα.)

Βελουδενιο Τριαντάφυλλο, Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Παράσχον Μαρμαρέλην, Μιχ. Α. Χ'' Λέοντα, Δημ. Γ. Σκούφην, Ἀδιάφορήτην, Ν. Π. Στίβαν (ἐστείλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ην Νοεμβρίου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 198ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρις τῆς 6 Ἰανουαρίου· ἀλλὰ καὶ ἐφαν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν ἀ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

736. Δεξίγριφος.

Τὸ πρῶτο μου εἶναι συλλαβὴ
Μὰ καὶ συγχρόνως σφαῖρα
Ποὺ κάθε πλάσμα ζωνταγὸ
Τὴ θεωρεῖ μητέρα.
Τ' ἄλλο μου ἦταν νόμισμα
Σ' ἀρχαίαν ἐποχή.
Τὸ τρίτο μου ἀκρόπολις
Γνωστὴ ἀπ' τὴ Γραφή.
Στὸ ὅλο μου ποὺ εὔκολα
Μ' αὐτὰ θὰ σχηματίσῃς,
Ἀχόμ' ἂν δὲν ἐφοίτησες,
Ἐλπίζω νὰ φοιτήσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κρητικὸ Διαβολάκι

737. Στοιχειόγριφος

Ὅπως ἔχω ἂν μάθῃσης,
Εἶμαι μέρος νοσηρό.
Μ' ἕνα γράμμα στὴν ἀρχή μου,
Ὅπλο κάνεις στὸ λεπτό.

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Χίου

738. Ἀναγραμματισμός.

Ἀπὸ νῆσον τοῦ Αἰγαίου
Ποὺ καθένας τὴ γνωρίζει,
Ἕνα λάμβδα ἀφαιρῶ
Καί, μ' ἀναγραμματισμό,
Σοῦ τὴν κάνω νὰ μυρίζῃ.

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ἐθελοντοῦ τοῦ 9ου

739. Αἴνιγμα

Ἔντομο ποὺ πολὺ μᾶς ἐνοχλεῖ
Τὸ ἐρσενικό μου.
Χεροόνησος στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ
Τὸ θηλυκό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Περ. Π. Κασίμη

740. Ἀστήρ.

* * * Ὁριζοντίως, κάτοικος μεγάλου Ἀσιατικοῦ Κράτους
* * * * καθέτως, ἰχθὺς λιμνῶν· διαγωνίως,
* * * Ε * * * χώρα τῆς Τουρκίας
* * * καὶ ρήτωρ Ρωμαῖος.

Ἐσταλη ὑπὸ Κατίνας Π. Κασίμη

741. Κρυπτογραφικόν.

1234567890 = Μυθολογ. πέρας
26390 = Ἀρχ. θεός.
3207890 = Νῆσος.
4190 = Μέρος τοῦ σώματος
5640 = Πτηνῶν.
678293 = Χρονικόν.
71390 = Ποίημα.
840026 = Κράτος.
98320 = Πτηνόν.
07890 = Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἐθελοντοῦ.

742-746. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἠ ρ α, σ ῆ μ α, χ ἡ ρ α, κ ά τ ι, ρ ὁ μη.

Ἐσταλὴ ὑπὸ Σωτηρίας Α. Κοντεύρη

747. Φωνηεντόλιπον.

γρσκ - *** - δδσκμνς

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Γιώργου Γελασταῦ.

748. Γρῖφος

```
   T          TTTT
 T   T        T      εἶπα
T     T       T
 TTT          TTT    ὃν εἶπα
T     T       T
 T   T        T      εἶπα
   T          TTTT
```

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τμημ. Τουφέκι

749. Φωνηεντόλιπον

L.s-bns-cmpts-fnt-ls-bns-ms

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καπετὰν Ποῦλακα

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωρὶς τὸ στοιχεῖο δρ. 1.

ΚΑ' — 600

Γραμματοσυλλέκται, ἀνταλάσσω Γραμματόσημα. Δ)σις Δημ. Χατζημάρκου, Ἀλάτσατα.

ΚΑ' — 601

Ἀριστοκράτης νέος ἀλληλογραφεῖ καὶ ἀνταλλάσσει ἐκλεκτὰ C. P. εἰσόλαστὰς γλώσσας μὲ δεσποινίδας καὶ νέους. ***Δούην Γάλλον*** Ρ. Γ. Ἰον παράρτημα, Ἀθήνας.

ΚΑ' — 602

Γυιὲ τοῦ Ἀετοῦ, σοῦ στέλνω Μ. Μυστικὰ ἀναμένω ἰδικά σου. — ***Ἥρως τῆς Κιουταχείας.***

ΚΑ' — 603

Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, σὲ ἀνεκάλυψα, εἶσαι ὁ Παῦλος Κανιάρης. — ***Δοξασμένος Τσολιᾶς.***

ΚΑ' — 604

ΑΠΟΤΕΛΑΣΜΑΤΑ Α' ΕΡΩΤΗΣΗΣ ΜΟΥ

Ἀπαντήσανε κάμποσοι, περισσότεροι κύριο θέμα πήρανε τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ Πρῶτο βραβεῖο. Κανένας. Δεύτερο: ***Μαραμένη Νοιότη*** (πρωτότυπο κάπως θέμα, γράψιμο ἀρκετὰ καλό). ***Ἔπαινος:*** **Γ. Χατζιώτης** (φέρνει ὡραῖα μὲ τὸ σβύσιμο τοῦ ἥλιου τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ) ***Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις*** (ἁπλῆ φαντασία γραμμένη σὲ στίχους). Ἀπαντήσανε καλούτσικα: ***Μητέρα Ἑλλὰς*** (ἁπλῆ φαντασία γραμμένη ἄσχημα), Ἠπειρωτικὸς Ἀγὼν μοιάζει μὲ ξάψαλμο), Κ. Τερζόπουλος καὶ ἄλλοι.

Καρμελίτα

ΚΑ — 605

ΠΟΛΥΒΙΕ, χρόνια πολλά — ***Βασιλεὺς τοῦ Γέλωτος*** (Καθυστερήσασα).

ΚΑ — 606

Τὸ ἐν Πύργῳ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ τοῦ «ΚΟΣΜΟΥ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» εὔχεται στὸν Πρόεδρό του, γιὰ τὴ γιορτή του, χρόνια πολλὰ κ' εὐτυχισμένα. [Καθυστερήσασα]

ΚΑ — 607

Ἀποχωρῶ τοῦ Κόσμου τῆς Διαπλάσεως.

ΑΦΕΛΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

ΚΑ — 608

Ἀλίκη — Μαργαρίτα. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Περιμένω δικιά σας. — ***Μαίρη Γεωργακοπούλου.*** Σᾶς ἔγραψα. Ἀναμένω. — ***Ἀλέκος Σάββας.***

ΚΑ — 609

Ὁ Σύλλογος «Κρῆτης» τῆς ΚΑ' 569 μετωνομάσθη ΤΙΜΗΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ, ἵνα διακρίνεται τοῦ Συλλόγου Ἰμπραὴμ Πειρουνάκη (Ι. Π). Ζητοῦνται μέλη. Γράψατε Ἀλκυόνην Μαμαλάκη, Ἡράκλειον.

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ - ΑΘΗΝΑΙ